

רע"פ 5558/15 - רחמים חוטו דMRI נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5558/15

כבוד השופט א' שחם

לפני:

רחמים חוטו דMRI

ה牒:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי בחיפה, מיום 25.6.2015, בעפ"ג
15-04-49135, שניתן על-ידי כב' השופטים: י' גריל; ש'
ברלינר; ו-ר' בש

בעצמו

ה牒:

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים: י' גריל; ש' ברלינר; ו-ר' בש), בעפ"ג 15-04-49135, מיום 25.6.2015, בגין התקבל חלקית ערעורו של牒 על גזר דין של בית
משפט השלום בקרים (כב' השופט י' טורס), בת"פ 14-08-39407, מיום 18.2.2015.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. המבוקש הורשע, על יסוד הודהתו במסגרת הסדר טיעון עם המשיבה, בביבוען של עבירות חבלה במאזיד ברכב, לפי סעיף 413א לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין); ועבירה של תקיפה ז肯 הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368ו(א) לחוק העונשין. נקבע בכתב האישום המתוקן, ביום 21.8.2014, בסמוך לשעה 20:00, ברחוב קיבוץ גלויות 6, שבעיר קריית אתא, תלש המבוקש ממקומו את הפגוש הקדמי והפגוש האחורי ברכבו של מישל יעקובוב (להלן: מישל). סבו של מישל (להלן: המתلون 1), ליד 1937, אשר הבחן במעשים אלו, פנה אל המבוקש על מנת שיחדול מן המעשים. בתגובהה, כך נטען, תקף המבוקש את המתلون 1 בכך שהדף אותו לאחר, הפיל אותו ארצתה, והמשיך והיכה אותו בפנוי, בעודו שרוע על הארץ. בהמשך, ולאחר מכן שהמתلون 1 הצליח להימלט מפנויו, נטל המבוקש כסא לידיו, ולאחר מרדף קצר, החל להכות את המתلون 1 באמצעות הכסא. המתلون 1 הצליח להימלט, בשנית, מפנויו של המבוקש, והתחבא בבניין סמוך. במהלך חיפושו אחר המתلون 1, כך עולה מכתב האישום, הבחן המבוקש בולדימיר פדוריב (להלן: המתلون 2), ליד 1937, אשר עבר בסמוך. או-אז, החל המבוקש להכות את המתلون 2 באמצעות הכסא, תוך שהוא חובט בראשו, וממשיכ לעשות כן, גם לאחר נפילתו של המתلون 2 ארצתה. כתוצאה מעשים אלו, נגרמו לשני המתלוננים חבלות של ממש.

יצוין, כי עובר להרשעתו של המבוקש, הודיעו בא-כוח הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו יודה המבוקש במילויים לו, בכפוף לתיקונו של כתב האישום. כעולה מפרוטוקול הדיון:

"ב"כ הצדדים":

הגענו להסדר טיעון לפיו [המבחן] יחזיר בו מהכפירה, כתב האישום יתוקן, [המבחן] יודה בכתב האישום המתוקן, וירושע, ומוסכם כי הצדדים יטענו לעונש בטוחה של בין 12 חודשים מאסר בפועל ל-24 חודשים".

בהמשך, צוין בדיון כי:

"בית המשפט מבהיר לצדים כי אין כבול להסדר הטיעון וכי קיימת אפשרות שהעונש שיוטל בסופו של דבר יחרוג מההסדר שבין הצדדים והוא אף חמור מכך".

3. בבאו לקבוע את מתחם העונש ההולם למשוער של המבוקש, נתן בית משפט השלום את דעתו לחומרת המעשים, ובפרט לעובדה שלא ליטותו של המבוקש כוונה נגד שני קשיים (ילדי 1937). בית משפט השלום קבע, בהקשר לכך, כי "מי אשר כך נהג בקשישים חלשים, ראוי לו שהחברה תשיב לו כגמולו – במאסר ארוך וממושך". על רקע זה, ובשים לב למידיניות העונשה הנוהגת בעבירות דומות, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ינווע בין 12 ל-36 חודשים לריצוי בפועל. אשר לקביעת עונשו של המבוקש בתחום המתחם, נשקלו, ליקולת העונש, עובדת הודהתו של המבוקש במילויים לו, אף שזו בוצעה בשלב מתקדם של ההלכים נגדו; ונסיבותו האישיות של המבוקש, כאב לשני ילדים וסב לנכד. לחובת המבוקש, זקף בית משפט השלום את עברו הפלילי המכובד, הכולל עבירות מקשות רחבה של תחומיים פליליים. לבסוף, ועל יסוד מכלול השיקולים, דין בית משפט השלום את המבוקש ל-22 חודשים מאסר לריצוי בפועל, בנייני ימי מעצר; והשית עליו 10 חודשים מאסר על תנאי, לפחות יעבור, בתור שנתיים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירות אלימות או עבירת רכוש שהיא פשע, "ואולם אם תتبטה האלים באים, או שיבצע עבירה רכוש שהיא עוון, ירצה מתוכם 3 חודשים בלבד". עוד הטיל בית משפט השלום על המבוקש פיצויים בסך 20,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים (ובסך הכל 40,000 ₪) (להלן: רכיב הפיצויים).

4. המבקש לא השלים עם גזר דין של בית משפט השלום, וערעור עליו לבית המשפט המחויז בחיפה. בערעורו טען המבקש, כי שגה בית משפט השלום בהטילו על המבקש את רכיב הפיוצויים, לאחר שבמסגרת הסדר הטיעון עם המשיב, סוכם על מתחם ענישה, ללא התייחסות לעונשים נלוויים. עוד Natürlich, בהקשר זה, כי גובה הפיוצויים שהטילו "חריג בגובהו". בהמשך, השיג המבקש גם על חומרת עונש המאסר, אשר הושת עליו. לאחר שהاذין לטיעוני הצדדים, החלט בית המשפט המחויז לדוחות את ערעורו של המבקש, בכל הנוגע לחומרת עונש המאסר. לצד זאת, קיבל בית המשפט המחויז, באופן חלק, את ערעורו של המבקש בנוגע לגובה הפיוצויים אשר הושתו עליו. בשים לב לנוסח הודעת בא-כוח הצדדים, עבור להרשעתו של המבקש,แนקט, כי אין ממש בטענה, לפיה סוכם ביניהם כי לא ניתן להשיט על המבקש עונשים נלוויים לעונש המאסר בפועל. יחד עם זאת, קבע בית המשפט המחויז כי יש מקום להקל על המבקש בנוגע לגובה הפיוצויים, בהתחשב במצבו הכלכלי הקשה. על רקע זה, החליט בית המשפט המחויז להפחית את גובה הפיוצויים, כך שה המבקש נדרש לשלם 12,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים (ובסך הכל 24,000 ₪), במקום סכום של 20,000 ₪ לכל אחד מהם (ובסך הכל 40,000 ₪).

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשתו שלפניו חזר המבקש על הטענה כי רכיב הפיוצויים, אשר הושת עליו, לא נכלל במסגרת הסדר הטיעון שנערך בין המבקש למשיבת, וכן שגו הערכות הקודמות משהשיטה על המבקש רכיב עונשי זה.

להשלמת התמונה יצוין, כי המבקש, אשר אינו מיוצג, ביקש במסגרת הבקשה לרשות ערעור כי ימונה לו סגנו מטעם הסגנoria הציבורית. בנוסף, הביע המבקש את רצונו להגיש נימוקים משלימים לבקשתה לרשות ערעור, בכפוף לקבלת ארכה לשם כך, מאת בית משפט זה. בהחלטה, מיום 20.9.2015, קבעה הרשותת ל' בנמלר כי אין מקום, בשלב זה, להורות על מנתי סגנון ציבורו לבקשתו. לצד זאת, נעתרה הרשותת בנמלר לבקשת המבקש, והאריכה את המועד להגשת הנימוקים המשלימים ב-14 ימים נוספים. המבקש לא הגיע את הנימוקים המשלימים עד למועד שנקבע, ואף לא הוגשה בקשה לארכת מועד להגשתם. עם זאת, בהחלטתי, מיום 6.11.2015, הוריתי על מנתן ארכה אחרונה לבקשתו להגיש את הנימוקים המשלימים, וזאת עד ליום 19.11.2015. המבקש לא הגיע את הנימוקים המשלימים כאמור, וממילא לא הוגשה בקשה נוספת לארכת מועד להגשתם אלה. מטעם זה, החלטתי לדון בבקשתו של המבקש, על בסיס הנימוקים שהוגשו עליו-ידיו, עם הגשת הבקשה לרשות ערעור, ביום 13.8.2015.

דין והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. הבקשה אינה עונה על אמות המידה שנקבעו בפסקתו של בית משפט זה, למתן רשות ערעור ב"גיגול שלישי". זאת שכן, הבקשה אינה מעוררת שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית עקרונית, ואין מתעורר חשש כי נגרם לבקשת עיוז דין מהותי או אי-צדק ממשי (רע"פ 7793/15 נגיאר נ' מדינת ישראל (19.11.2015); רע"פ 7841/15 אילוז נ' מדינת ישראל (19.11.2015); רע"פ 7508/15 נגיאר נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה 'לב השרון' (8.11.2015)). מטעם זה, כשלעצמם, אין ידי להיעתר לבקשתו.

7. אוסיף, למעלה מן הנדרש, כי אין בידי לקבל את הטענה, לפי הערכות הקודמות לא היו מוסמכות לפסקון לבקשת עונש נלווה, לצד עונש המאסר בפועל. ראשית לכל, ראוי להזכיר כי אין, בהכרח, זהות בין מתחם הענישה או העונש עליו הסכימו הנאשם והמאשימה, במסגרת הסדר הטיעון, לבין העונש אשר רשאי בית המשפט להשית על אותו

נאשם, בסופה של יומם (ראו, למשל: רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); ע"פ 5953/13 מדינת ישראל נ' דידי (6.7.2014)). דברים אלו אף עלים במשפט, מהאמור בפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום, מיום 31.12.2014, בו הובאה לבקשתו כי בית משפט השלום אינו "כובל" להסכנות שבוצעו בין הצדדים. מעבר לכך, לא נראה כי, בעניינו, שללו הצדדים את האפשרות כי ישת על המבקש עונש נלווה לצד עונש המאסר בפועל.

.8. הבקשה לרשות ערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, י"ב בכסלו התשע"ו (24.11.2015).

שיפט